

cümlelerini takiben Şöyle izah eder: “İnsan vatanını sever; Çünkü, Allah’ın insanlara bahŐettiđi Őeylerin en azizi olan hayat, vatan havasını teneffütle baŐlar. Bir diğer ifadeyle; vatani olmayan, kendisine Allah’ın ihсан ettiği Őeylerin en azizi olan hayattan yeteri kadar zevk alamaz. Demek ki, hayatın gerçek anlamıyla lezzetine varabilmenin ilk Őartı, vatana sahip olmaktır. İnsan vatanını sever. Çünkü Allah’ın bađıŐladıđı Őeylerin en parlağı olan nazar, göz, dünyaya ilk baktığı zaman, vatan toprağını görür. Onun için vatanını sever. İnsan vatanını sever. Çünkü etrafına baktıkça, her köŐesinde geçen ömrünün, geçmiŐ hayatının hazin bir hatırasını, taŐlaŐmiŐ, taŐ kesilmiŐ gibi görür. İnsan vatanını sever. Çünkü hürriyeti, rahatı, hakkı, menfaati, vatan sayesinde ayakta kalabilir. İnsan vatanını sever. Çünkü, varlık sebebi olan atalarının sakin mezarlığı ve ömrünün neticesi olacak evladının meydana geleceği yer vatandır. İnsan vatanını sever. Çünkü, vatan çocukları arasında dil birliği, menfaat birliği ve birbirine fazla alıŐmiŐ oldukları için bir gönül yakınlığı ve fikir kardeŐliđi hasil olmuŐtur. O sayede bir adama; dünyaya göre vatan, oturduğu Őehre göre kendi evi hükmünde görünür. İnsan vatanını sever. Çünkü, vatanda mevcut olan hakimiyetin bir kısmının hakiki sahibi bizzat kendisidir. İnsan vatanını sever. Çünkü vatan, bir galibin kılıcı veya bir kâtibin kalemi ile çizilen belirsiz hatlardan ibaret değildir. Vatan, millet, hürriyet, menfaat kardeŐlik, tasarruf, hakimiyet, ecdada hürmet, aileye muhabbet, gençlik hatırası gibi birçok ulvî hislerin bir araya gelmesinden hasil olmuŐ mukaddes bir fikirdir.” [1] 2-Vatani Korumak Dinimizin Emridir. Dünyada, namus ve Őerefimizi koruyarak huzur ve güven içinde yaŐamak, ancak bağımsız bir vatana sahip olmakla mümkündür. Dini görevlerimizi gereği gibi yerine getirmemiz de yine vatan sayesinde mümkün olur. Bu sebeple Yüce dinimiz vatanın korunmasına büyük önem vermiŐ, vatan sevgisini imandan saymıŐtur.Vatani korumak hem dinî hem de milli bir görevdir. İnsanın kiŐiliđine ehemmiyet veren ve onu her yönden korumak için kurallar koyan dinimiz, insanın hak ve hürriyetlerini garanti altına almayı ve barıŐı gaye edinmiŐtir. İslam Dîni, hiçbir insanın ezilmesine ve baskı altına alınmasına izin vermez. DüŐmanlara karşı çarpiŐmayı emretmesi de, tamamıyla temel hak ve hürriyetlere saldırıyı ortadan kaldırmayı, adaleti ve hakkaniyeti yeniden kurmayı hedeflemesindedir. Bu konuda Kur’ân-ı Kerim’de Şöyle buyurulmaktadır:

¨َ¢َاتِلُ¨افِى سَبِيلِاللهِالَّذِينَيُقَاتِلُونَكُمْ وَلاَتَعْتَدُوااِنَّ اللهَلاَ يُحِبُّالْمُعْتَدِينَ “Sizinle savaŐanlara karşı, Allah yolunda siz de savaŐın. Ancak aŐırı gitmeyin. Çünkü Allah, aŐırı gidenleri sevmez.”[2] Buna göre vatanımızı korumak Rabbimizin emridir. Dinimiz zorunlu olduğu hallerde savaŐmayı, sevabı çok bir ibadet olarak göstermiŐtir. Savaşta da kurallar koymuŐ, aŐırlıkları kesinlikle

yasaklamıştır. Savaşta, Müslümanların dışında hiçbir millet, hukuka uygun davranışlar içinde olamamıştır. Biraz ünce de belirttiğimiz gibi, savaş, insanların yaşayışında arzu edilmeyen fakat millet hayatında bazen kaçınılması mümkün olmayan bir olaydır. Savaş için hazırlıklı olmayan, gerektiğinde vatani, istiklal ve hürriyeti için maddî-manevî bütün varlıklarını veremeyen milletler, tarih sahnesinden silinmeye veya esâret altında yaşamaya mahkumdur. Bu itibarla istiklal ve hürriyetimizi korumak için her bakımdan güçilü ve muhtemel bir düşman saldırısına karşı her an hazırlıklı olmaya mecburuz. Bu konuda Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

وَاَعِدُّوالَهُمْ مَااسْتَطَعْتُمْ مِنْقُوَّةٍوَمِنْرِبَاطِالْخَيْلِتُرْهِبُونَبِهِ عَدُوَّاللهِوَعَدُوَّكُمْوَاَخَرِينَمِنْدُونِهِمْلاَتَعْلَمُونَهُمْيَعْلَمُهُمْوَمَاَاُنْفِقُوامِنْ شَىْءٍفِى سَبِيلِاللهِيُوَفَّاِلَيْكُمْوَاَنْتُمْلاَتُظْلَمُونَ

“Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve savaş atları hazırlayın. Onlarla Allah’ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve bunlardan başka sizin bilmediğiniz fakat Allah’ın bildiği diğer düşmanları korkutursunuz. Allah yolunda her ne harcarsanız karşılığı size tam olarak ödenir. Size zulmedilmez”[\[3\]](#) Bu ayetteki “kuvvet” kavramı savaşta düşmana üstünük sağlamaya yarayan her türü silah, araç ve gereci içine alır. Top, tüfek, tank, cephane, uçak, gemi, yol, asker, kışla, depo, yiyecek, içecek, bilgi, fen, kültür, sanat, medeniyet, ekonomi, insan gücü gibi, maddi ve manevi her şey “kuvvet” kavramına dahildir.[\[4\]](#) Yeryüzünde şereflî bir millet olarak

كَثِيرَةًبِاِذْنِاللهِ “...Nice az sayıda bir birlik Allah’ın izniyle ¸ok sayıdaki birliği yenmiştir...”[11] sırrını nasıl yakalamışlardı? Onlar, neden cihat ettiler? Ni¸in en değerli varlıklarını ortaya koydular? Bu ve benzeri soruların cevabını aşağıda kaleme alınan Namaz şiirinde görmemiz mümkündür. İngiliz’in vakit vakit gemilerden, siperden... Yine bolca gülle, bomba savurduğu bir gündü. X Ateşlerin yaladığı bu düzlükten ge¸erken Güllelerin cehennemlik yağmurundan ka¸arken Yolun biraz kenarında, tek başına bir nefer, Pervazsızca bombalardan, ateşlerden, her şeyden Kendisine, süngüden bir mihrap¸ik kurmuştu, Sonra onun karşısında namaza durmuştu. Ne, havada ıslık ¸alan ve düştüğü yerlere Kızgın ¸elik dahmelerle ölüm sa¸an gülleler Ne semada ifrit gibi, vızıldayan tayyare... Ne dünyalık bir düşünce, ne bir korku, ne keder Onun demir yüreğini oynatmaktan acizdi, X Allah Allah! Bu ne yüksek imandır yâ Rabbi! Bir Müslüman ne büyük bir kahramandır yâ Rabbi! Kahramandır, ¸uuml;nkü toplar etrafında patlarken Zerre kadar titremedi, namazını bozmadı. Dört yanına ateş sa¸an, türlü türlü âfetten Sanki onu koruyordu bir meleğin kanadı.[12] Görüldüğü gibi onlar, madde ile manayı birleştirerek zafere erişmişlerdir. رَبَّنَااَفْرِغْعَلَيْنَاصَبْرًاوَثَبِّتْاَقْدَامَنَاوَانْصُرْنَاعَلَىالْقَوْمِالْكَافِرِنَ ”...Ey Rabbimiz! Uuml;zerimize sabır yağdır. Bize cesaret ver ki tutunalım. Kâfir topluluğa karşı bize yardım et....”[13] ilkesiyle yola ¸ıkmış ve وَاسْتَعِينُوابِالصَّبْرِوَالصَّلوَةِوَاِنَّهَالَكَبِيرَةٌاِلاَّ عَلَىالْخَاشِعِينَ namaz ve sabırla yardım istemenin şuuruna ermişlerdir[14]. Allah Teâlâ, onların bu samimi yakarış ve yalvarışlarını boşa ¸ıkarmamış ve onlara zaferi nasip etmiştir. Çanakkale’de canlarını ortaya koyarak bizlere bu vatani emanet eden şehitlerimize ve gazilerimize minnet borcumuz vardır. Onların bu fedakarlığını unutmamak ve onların savunduğu davaya sahip ¸ıkmak vazifemizdir. Onların, din, iman vatan ve millet i¸in mücadele ettiklerini nesillerimize de öğretmeliyiz. Onları her zaman hayırla,

minnetle ve muhabbetle anmalıyız.

 [1] Türk ve Türklük, . TSE Yayınları, s. 310-312. Ankara, 1994.. [2] Bakara 2/190 [3] Enfal, 8/60 [4] Sabunî, Muhammed Ali, Safvetü’t-Tefasir, I,511. Beyrut, 1981.. [5] Müslim, Cihad, 20. III, 1362. bk..Buhari, Cihad,112. IV, 9. [6] Tirmizî, Fedâilü'l-Cihâd, 12. No: 1639. IV, 175.. [7] Müslim, İmâre, 163. II, 1520. [8] Bakara, 2/154 [9] Âi İmrân, 3/169-171 [10] Müslim, İmâret, 121; Ebû Davûd, Cihad, 27; Tirmizî, Tefsir, Sûre, 3; İbn mâce, Cenâiz [11] Bakara, 2/249. [12] Milli Türk Talebe Birliği Gençlik Bülteni, Çanakkale Özel Sayısı, 18 Mart 1979, s. 13-15; Vehbi Vakkasoğlu, Bir Destandır Çanakkale, İstanbul, 2003, s. 357-361 [13] Bakara, 2/250. [14] Bakara, 2/45

[islam ve Hayat.Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)